

СОЛДАТИ ПЕРЕМОГИ НАД НАЦІЗМОМ

ФРОНТОВИКИ

Національного

юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

webmuseum

Наукова бібліотека НЮУ імені Ярослава Мудрого. 2021

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

У перші ж дні війни колектив Харківського юридичного інституту зробив усе можливе для захисту Вітчизни. Викладачі та студенти інституту, які здатні тримати в руках зброю, вступили до лав Червоної Армії. А 30 студенток, які перед війною закінчили курси медичних сестер, - до військових частин і госпіталів.

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

Курс випускників 1941 року майже в повному складі був відправлений на спеціальну підготовку до Воєнно-юридичної академії РСЧА.

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

У перші дні війни піти добровольцями на фронт виявили бажання багато тисяч молодих харків'ян і харків'янок, в тому числі сотні студентів харківських вузів, з яких було сформовано Студентський батальйон.

Наприкінці червня 1941 року в Малинівські табори під Чугуєвом, прибули понад 500 студентів-добровольців з харківських вузів. А 6 липня батальйон підняли по тривозі і відправили на захист Києва.

Бойове хрещення студенти прийняли у складі 26-ї армії в районі Білої Церкви. За наказом командуючого армією студбатівці були розподілені на групи і ввійшли до бойових порядків 41-ї, 97-ї та 227-ї стрілецьких дивізій 6-го стрілкцького корпусу і 94-го прикордонного загону.

Подвигу харківського студентського батальйону присвятив свій роман "Людина і зброя" колишній учасник студбату, український письменник Олесь Гончар.

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

Деякі викладачі і студенти виконували свій військовий обов'язок в органах воєнної юстиції: В.О. Барахтян і Л.Є.Орел – у воєнному трибуналі, М.Й. Бару – у воєнній прокуратурі. Чимало працівників інституту воювали в партизанських загонах.

Бару М.Й.

Барахтян В.О.

Майор юстиції
Колмаков В.П.

Капітан юстиції
Расейкін Д.П.

Молоді викладачі В.П. Колмаков і Д.П. Расейкін виїхали до військових частин 24 червня 1941 року, відразу після того, як успішно захистили кандидатські дисертації.

У зв'язку з окупацією Харкова фашистськими військами інститут тимчасово припинив свою діяльність. За дорученням Наркомюсту СРСР деяких викладачів інституту, головним чином професорів, протягом серпня 1941 року було направлено на роботу до юридичних вузів країни, що перебували в тилу. Більшість з них було нагороджено медалями «За доблестный труд в Великой Отечественной войне».

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

23 серпня 1943 року Харків був остаточно звільнений від німецьких загарбників. 25 вересня вийшов наказ Всесоюзного комітету у справах вищої школи і Наркомюсту СРСР про відновлення роботи Харківського юридичного інституту.

4 листопада 1943 року РНК УРСР затвердила цей наказ. Відізвано з діючої армії і відряджено до Харкова в НКЮ УРСР директора інституту В.О. Барахтяна для поновлення навчальної бази й організації набору студентів. Робота передбачалася нелегка, тому що гітлерівські варвари майже повністю зруйнували чудову споруду інституту, знищили і розграбували його майно, спустошили бібліотеку.

Було зроблено все для того, щоб уже із січня 1944 року розпочалися навчальні заняття на всіх чотирьох курсах.

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

У 20-ту річницю Перемоги над гітлерівськими агресорами у дворі інституту посаджено алею пам'яті викладачів, співробітників та студентів, які не повернулися з війни, а у 1970 році - відкрито пам'ятник, який споруджений на кошти, зібрані колективом інституту.

Відкриття пам'ятника викладачам, працівникам та студентам Харківського юридичного інституту, які загинули у Другій світовій війні, 1970 р.

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

Щороку в День Великої Перемоги перед цим монументом відбувається урочистий мітинг, присвячений пам'яті загиблих патріотів. Колектив Академії завжди пам'ятає їх і намагається бути гідними їхній славі.

Університет святкує День Перемоги, 2010 р.

"Vivat Lex". Святкування Дня Перемоги в Університеті

<https://www.youtube.com/watch?v=FvlpOLxtdcw>

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

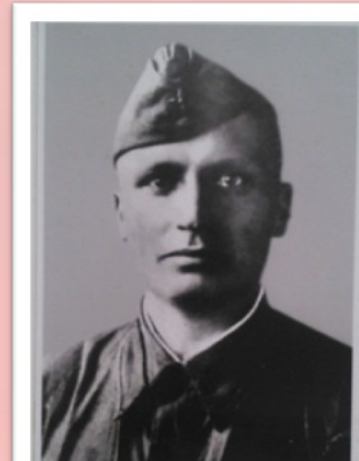
Протягом 1943 – 1944 рр. до інституту із лав Червоної Армії та з евакуації повернувся основний довоєнний склад викладачів (на початку наступного 1944/45 навчального року в ньому працювали вже 42 викладачі).

Але багато викладачів не повернулися з війни, серед них – кандидати юридичних наук І.Н. Беккер, М.К. Почапський, старший викладач П.А. Рудик та ін. Загибло багато студентів.

Славу Харківського юридичного інституту у Другої світовій війні примножили його майбутні студенти, які самовіддано билися з ворогом на фронті і в подальшому стали викладачами та співробітниками вузу:

Д.В. Александриков, С.А. Альперт, О.Т. Барабаш, М.М. Васильченко, Ю.О. Вовк, В.В. Гречко, І.М. Даньшин, М.П. Діденко, Й.С. Дрейслер, В.О. Жерьобкін, О.Н. Колесниченко, В.В. Копейчиков, З.Г. Корчева, І.Ю. Красько, А.Я. Лебєдєв, І.А. Лозо, В.П. Маслов, М.С. Матрохін, Я.Я. Носко, З.М. Онищук, Р.С. Павловський, В.К. Педько, П.Т. Полєжай, Д.А. Постовий, О.А. Пушкін, А.Й. Рогожин, В.Г. Розумний, М.В. Салтєвський, О.І. Свічкарьов, В.С. Семенов, В.В. Сташис, М.М. Страхов, Л.М. Сугачов, В.С. Шелестов та інші.

За мужність, хоробрість, відвагу, відмінне виконання бойових завдань та свого військового обов'язку всі вони були нагороджені орденами й медалями.

Почапський М.К.

Рудик П.А.

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

Берестовий В.С.

Бобров В.І.

Бровченко І.Н.

Булат В.А.

Волошин М.Ф.

Ігнатенко І.Є.

Мац Г.З.

Назаров О.М.

Новиков І.В.

Павловський Р.С.

Поярков В.О.

Свечкар'юв О.І.

Усенко І.А.

Цупренко С.Г.

Чинков А.Ф.

Шелепов П.О.

Серед студентів було
16 Героїв Радянського Союзу:

В.С. Берестовий,
В.І. Бобров,
І.Н. Бровченко,
В.А. Булат,
М.Ф. Волошин,
І.Є. Ігнатенко,
Г.З. Мац,
О.М. Назаров,
І.В. Новиков,
Р.С. Павловський,
В.О. Поярков,
О.І. Свечкар'юв,
І.А. Усенко,
С.Г. Цупренко,
А.Ф. Чинков,
П.Є. Шелепов.

"Телевізійний вісник Університету".
До Дня Перемоги (2016)

<https://www.youtube.com/watch?v=AZNDMy5AGq8>

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

РЕКТОР ІНСТИТУТУ МАСЛОВ В.П., СЕКРЕТАР ПАРТКОМУ ЖИГАЛКІН П.І. І ПРОКУРОР ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ ЦЕСАРЕНКО І.Г. З
ВЕТЕРАНАМИ ВІЙНИ ЗАВІДУЮЧІ КАФЕДРАМИ В ДЕНЬ 40- РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ.
1-Й РЯД: ПАВЛОВСЬКИЙ Р.С., РОГОЖИН А.І., ЖИГАЛКІН П.І., МАСЛОВ В.П., ЦЕСАРЕНКО І.Г., СТАШИС В.В., СВЕЧКАРЬОВ О.І.,
АЛЬПЕРТ С.А
2-Й РЯД: ВОДЯХА А.М., ЖУРАВЛЬОВ І.С., ПУШКІН О.А., ДАНЬШИН І.М., ШЕРСТЮК І.М.

Вони були з покоління, на долю якого випали героїчні та найважчі роки історії батьківщини: розруха і голод після громадянської війни, лихоліття найстрашнішої в історії людства Другої світової війни, відбудова зруйнованої війною країни.

ГЕРОЇЧНІ ЧАСИ В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

Ветерани Другої світової війни, 1975 р.

Ви перемогли!

Як же все змінилося тієї весни!

***Як потрібно було воювати, щоб
не просто здолати біду, але
переплавити її в Перемогу.***

Страждати - і вистраждати.

Стояти - і вистояти.

***Цього ніхто не знає. Жоден
історик. Ніхто - окрім вас, що
воювали на тій війні***

Низький уклін вам, ветерани!

Сташис Володимир Володимирович (1925 - 2011)

Перший проректор Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого (1964-2011), Герой України, заслужений діяч науки і техніки України, генерал-лейтенант юстиції, професор (1973), академік Академії правових наук України (1993).

Брав участь у бойових діях на Калінінському, Північно-Західному та Прибалтійському фронтах, був комсоргом батальйону 756-го стрілецького полку, який входив до 150-ї Стрілецької дивізії і прославився при штурмі Берліна.

За мужність і героїзм був нагороджений двома орденами Великої Вітчизняної війни I ступеня, Бойового Червоного Прапора, орденом Олександра Невського.

Что такое атака?.. Это когда после короткого боя треть твоих товарищей нет в живых, остальные ранены, и лишь немногие врывались во вражеские траншеи или еле уносили ноги в свои под перекрестным огнем противника. Я в своей жизни ходил в атаки 28 раз, четыре из них заканчивались рукопашным боем. К атаке нельзя привыкнуть. Атака в пехоте — это верная смерть, которую ты всегда ожидаешь. Самая легкая из них — первая, потому что не знаешь, что это такое. Все остальные — это мороз по коже, кровавое месиво, это словами не передать...

Харьковские Известия. 2007. Май (№ 37: спецвып.)

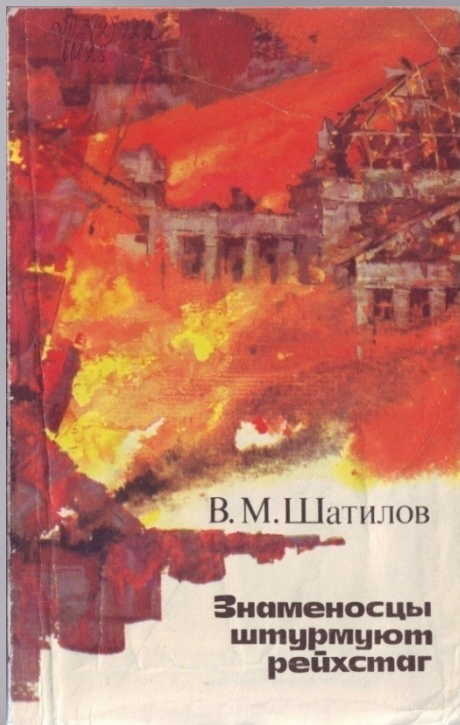
В. Сташис (в центре) с боевыми побратимами И. Сьяновым и М. Кантария

Комсорг 3го стр. 8-на шк. и-т т. Сташис Владимир Владимирович умело организовал комсомольскую работу в бое и добился того, что комсомольцы показали образцы отваги и мужества в боях с немецко-фашистскими захватчиками.

Он все время находившись в боевых порядках, не менее помогал комсоргам организовывать работу и лично примером храбрости и отваги увлекал бойцов на разгром врага.

25 июня во время упорных боев в роте вступил из строя боец-стрицерекий советник. Находясь там т. Сташис взял на себя командование и лично сам с ручными пулеметами и с группой храбрых вполнил поставленную командованием полка боевую задачу. Будучи тяжело ранен не ушел с поля боя до конца выполнения задачи.

Шатилов В.М. Знаменосцы штурмуют Рейхстаг. - М.: «Молодая гвардия», 1980 стр. 20-26.

«... С двумя взводами пошел сам Сьянов, а со взводом старшего сержанта Иван Ваганова — комсорг третьего батальона лейтенант Сташис. Вскоре на их пути оказалась дверь блиндажа. Рванув ее, Ваганов и Сташис влетели в блиндаж увидели немецкого офицера, спокойно попивающего кофе.
— Хенде хох! — крикнул Владимир Сташис.
Гитлеровец не успел выскочить из-за стола, чтобы схватить свой автомат. Ваганов бросился на него, и через минуту пленного уже увели в штаб полка...

Я с оперативной группой тоже направился на новый наблюдательный пункт в районе деревни Караклини и тут на опушке леса увидел лежащего на траве комсорга батальона Сташиса...

Володя был тяжело ранен, вражеская автоматная очередь прошла вдоль спины. Он открыл глаза, взглянул на окружающих, в глазах тоска: вот, мол, и все, товарищ генерал.

Подбежали санитары, старший сержант Ваганов бережно поднял своими сильными руками Володю Сташиса и положил на волокушу. Раненого повезли в медсанбат. Там два доктора — Николай Степанович Бушуев и Иван Филиппович Матюшин — сделали все, чтобы спасти Володе жизнь. И спасли. За храбрость и героизм, проявленные в боях за Родину, комсомолец Владимир Сташис был награжден орденом Отечественной войны первой степени...».

Маслов Василь Пилипович (1922 - 1987)

Український правознавець, доктор юридичних наук (1968), професор кафедри цивільного права (з 1968), ректор юридичного інституту (1962-1987), член-кореспондент АП УРСР.

З перших днів війни брав участь у боях з фашистськими загарбниками. Внаслідок другого важкого поранення під Ржевом 12 серпня 1942 р., після тривалого лікування у військових шпиталях у березні 1944 р. був демобілізований як інвалід.

За мужність і героїзм був нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня та багатьма медалями.

.... взвод В. Ф. Маслова получил задачу захватить «языка». После успешного поиска темной августовской ночью возвращались разведчики назад. Вдруг наткнулись на дзот. Фашисты открыли стрельбу... Разведчики дрались самоотверженно и, благодаря мужеству командира и нескольких бойцов, прикрывавших их отход, вышли из-под огня. Прикрывавших считали погибшими. И все же командир взвода полковой разведки В. Ф. Маслов оказался живым. Утром его с оторванной ногой нашли разведчики-танкисты, искавшие проходы в минных полях, и вынесли к своим.

Красное знамя. 1978. 23 февраля

Тогда, в знойном августе 1941- го, как набат доселе неслыханной тревоги, в сводках Совинформбюро звучали названия: озеро Селигер, Ржев, Волоколамск...

Командир полка сказал буднично и просто, без командирского нажима:

— Добровольцы, три шага вперед!

...Вперед, на самый ответственный рубеж, выдвинулся сводный добровольческий комсомольский батальон, в котором был и рядовой 30-го Бахтинского кавпогранотряда, заместитель политрука заставы по комсомолу Василий Маслов. Батальон должен был сделать все, но не отступить. Бой длился несколько часов, тот бой, в котором каждый час по испытаниям равен был году. Но враг не прошел, хотя из батальона в живых осталось несколько человек. В их числе — и Василий Маслов. Это уже потом поэт сложит памятные строчки: Кто выжил, защищая Селигер, Тот будет долго жить.

Красное знамя. 1978. 23 февраля

Учасники бойових дій В.В. Сташис,
І.Г. Цесаренко, В.П. Маслов

декан института МАСЛОВ. В. Ф.

Альперт Семен Аронович (1923 - 1999)

Професор, кандидат юридичних наук, завідувач кафедри кримінального процесу (1982-1992).

З 1941 по 1945 рр. брав участь у бойових діях на фронтах війни. Командир відділу зв'язку.

Нагороджений орденом Червоної Зірки, медалями «За бойові заслуги», «За визволення Варшави», «За перемогу над Німеччиною».

першокурсник Семен Аронович Альперт командир відділення у Берліні.

НАГРАДНОЙ ЛИСТ

1. Фамилия, имя и отчество Александр Семён Александрович

2. Звание Младший сержант 3. Должность, часть почтальон 704

Восково-Потыловый Ставучи, 143 стрелковой Команды,
Кордонской Краснознаменной бригады Суворовской дивизии

Представляется к награде медалью "За отвагу"

4. Год рождения 1923 5. Национальность Украин 6. Партийность Ч. В. К. 16/10/1944

П
Я
Л
Д

1. Краткое, конкретное изложение личного боевого подвига или заслуг
Младший сержант Александр С. А., почтальон 704
Восково-Потыловый Ставучи, ко-
казал себя инициативным работником.
На данной должности работает с 11.10.1943 года.
В боях за крепость Прага (продолжение Варшавы)
тов. Александр под артиллерийским и миномет-
ным огнём противника своевременно пре-
ставлял почту на командные пункты 94-
Возле
Младший сержант Александр С. А. не только
своих сил и энергии на полную выложил
все порученные ему задания. Он смело, рабо-
тно-активно и отважно вёл работу в
течение всего периода награды медалью "За отвагу"
Поч. связи 143 стрелковой Команды.

Страхов Микола Миколайович (1925 - 2007)

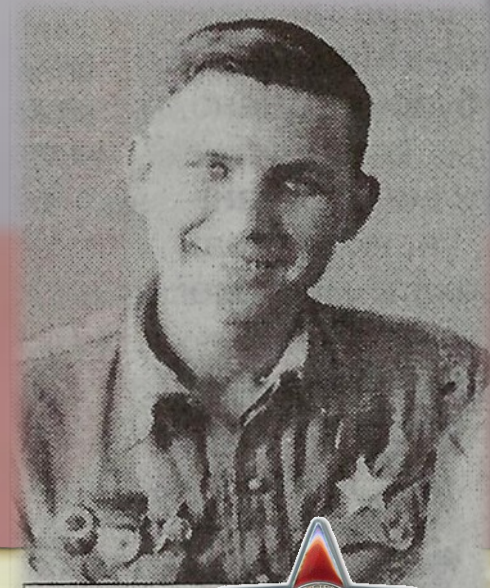

Професор кафедри історії держави і права України та зарубіжних країн університету. З 1993 р. – чл.-кор. Академії правових наук України.

Сержант, командир кулеметного відділення.

Нагороджений орденами:
Червоної Зірки, Слави III ступеня,

Вітчизняної війни I ступеня, «За мужність» III ступеня і 15-ма медалями.

...Я був наймолодшим у роті, тому всі з радістю мене навчали, допомагали. Призначили другим номером кулеметної обслуги до досвідченого сержанта. І вже незабаром довелося показати своє вміння на практиці...

Раптом змовк наш кулемет: заклинило патрон. Сержант піднявся, щоб усунути затримку, і відразу ж упав – куля влучила йому в голову. Довелося мені братися за ручки кулемета. Яким був практичний результат моєї стрілянини, я не знаю. Але стріляв доти, поки не закінчилися патрони.

Vivat Lex! 2000. 14 квітня (№ 6)

... У січні 1944 р. наш полк прибув на станцію Пола... Тут готувався прорив ворожої оборони, і ми повинні були оволодіти станцією Новосокольники.

... Я рухався попереду, відшукував зручну дорогу. Коли я намагався переступити через дерево, що впало, переді мною з'явився німець. Пролунала автоматна черга.

... Товариші витягли мене, передали санітарам, які поклали мене в санітарні санки, запряжені собаками. Погонич був поранений, тож собаки самі і знайшли наш санбат. Починалася нова глава в моєму житті, яка виявилася складнішою важчою за фронтову...

Vivat Lex! 2000. 14 квітня (№ 6)

НАГРАДНОЇ Лист

1. Фролова, Мия и отчество Страхое Николай Николаевич 26

2. Звания Красноармеец 3. Качественность часте Стрелков роты противотанковой дружины 26 Нардуйского стрелкового полка. 7 Нард. стр. дружины Представитель в Ордену (Ордена) III степени

4. За храбрость 1925 5. Национальность Русский

6. Качественность Член ВЛКСМ с 1943 года ~ 5760673

7. Участие в Отечественной войне последующие заслуге представлено на сайте СССР и отчествами воевал (за время) в отделе...

В бою 31 января 1944 года в районе высоты 219,1 м. Страхое проявил мужество и отвагу. Он первым ворвался в траншею противника и забросал ручными гранатами, в результате этого уничтожил 7 немецких солдат. м. Страхое. Одним из первых двигался вперед, увлекал за собой остальных товарищей. Не выжили еще бою загорел.

Барабаш Олександр Тихонович (1923 - 2004)

Український правознавець, кандидат юридичних наук (1953), професор кафедри трудового права (1993).

У 1941–1942 рр. – командир взводу на Західному та Сталінградському фронтах. Інвалід війни.

Нагороджений орденами: Червоної Зірки та Вітчизняної війни I ступеня.

....Я не буду розповідати про усі бої, що точилися під Сталінградом. Вони були запеклі і жорстокі. Тут мало красивого: бої, як бої - не на життя, а на смерть. Я був злим, був справжнім солдатом і знав, що захищаю свою країну. Надто багато довелося пережити. Війна надовго залишила у пам'яті тяжкий слід. У неповні дев'ятнадцять навіть скроні посріблила сивина.

Vivat Lex! 2000. 8 травня (№ 8)

Даньшин Іван Миколайович (1923 - 2011)

Український правознавець, професор кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, Почесний професор університету.

Командир гарматної обслуги, командир бойового взводу). Брав активну участь у боях на Курсько-Бєлгородському напрямку, Калінінському фронті, у Прибалтиці, Угорщині, Австрії і Чехословаччині.

Учасник визволення від німецько-фашистських загарбників м. Харкова і багатьох міст України.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни I ступеня, «За мужність», медалями «За відвагу».

... На питання про те, який день війни для мене найбільш пам'ятний, відповісти важко. Тому що всі фронтові дні і ночі незабутні, і все ж я назвав би два дні, події яких чітко закарбувалися в пам'яті.

Перший - це 1944 рік, осінь у Прибалтиці. Наша батарея протитанкової артилерії зайняла вогневу позицію на передньому краї... Крізь гуркіт канонади почувся шум моторів і брязкіт гусениць німецьких танків, які наближалися. Невдовзі з'явилися три «тигри» і один «фердинанд». .. У той день залишилися на полі бою п'ять моїх найближчих товаришів. А я підбив ворожий танк. Цього не забудеш.

Другий пам'ятний день - день Перемоги. Зустрічав я його на підступах до столиці Чехословаччини. Вранці ми увійшли в невеликий населений пункт, де вже знали про капітуляцію Німеччини. Виник мітинг. Запам'яталося наше «ура-а!», чеське «наздар Руда Армада!», багатомовний говір визволених в'язнів концтаборів, які опинилися тут. Музика, сміх, сльози щастя. Війна закінчилась!

НАГРАДНОЙ ЛИСТ

1. Фамилия, имя и отчество ДАНЬШИН Иван Николаевич
2. Звание Старший сержант 3. Должность, часть Командир орудия
5-й батареи 1240 Истребительно-Противотанкового Артиллерийского полка
Представляется к Правительственной награде орденом "Красная Звезда."

I. Краткое, конкретное изложение личного боевого подвига или заслуг

В боях за Советскую Прибалтику командир орудия старший сержант Даньшин И. Н. проявил себя выдержанным, стойким, смелым, бесстрашным командиром - артиллеристом.

В сложной боевой обстановке отражая многочисленные контратаки пехоты и танков противника под сильным обстрелом 15.10.1944г. южнее м. Пикеляй Литовской ССР выкатил орудие на открытую позицию и несколькими выстрелами подбил танк противника типа "Тигр."

В боях под х. Брувери /южнее м. Прижуля/ Латвийской ССР 28.10.1944г. лично разведая расположение наблюдательного пункта противника, меткими выстрелами уничтожил его. Через ~~некоторое~~ некоторое время им был замечен обоз противника с боеприпасами. Выбрав удобный момент он несколькими меткими выстрелами разбил его. Большой взрыв боеприпасов служил ярким доказательством отличной работы артиллеристов.

Сопровождая огнем и колесами наступающие части 91-й СД ст. с-т Даньшин И. Н. уничтожал все мешающие огневые точки противника мешавшие продвижению наших наступающим частям. У личного состава батареи пользуется заслуженным авторитетом за свое мужество, отвагу и выдержанность.

За мужество и отвагу проявленную на фронтах борьбы с немецкими захватчиками достоин правительственной награды орденом "КРАСНАЯ ЗВЕЗДА."

КОМАНДИР 1240 ИИТАП
гв. ПО ДЮ ЛОВНИК

Соболев / СОБОЛЕВ /

I ноября 1944г.

Бару Мирон Йосипович (1907 - 1998)

Професор кафедри трудового права, доктор юридичних наук, лауреат Державної премії УРСР, заслужений працівник вищої школи України.

У 1941–1943 рр. – військовий слідчий, військовий прокурор на Волховському і Ленінградському фронтах. Написав під час війни посібники «Военный следователь на войне» і «Беседы на правовые темы».

Нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня та медаллю «За бойові заслуги».

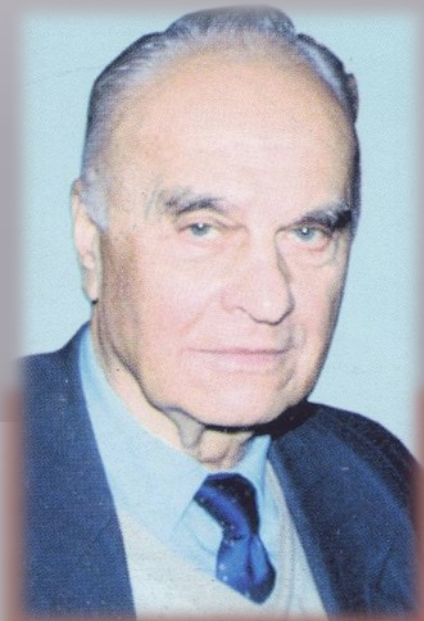

Тов. БАРУ находится в Красной Армии с 2 Сентября 1941 года. Являясь кандидатом Юридических наук тов. БАРУ умело применяет свои знания в фронтовой действительности и проявляет при этом находчивость и энергию.

Будучи Военным Следователем Военной Прокуратуры 59 Армии тов. БАРУ проводит большую работу по борьбе с преступностью в частях Армейского подчинения. Правильным и своевременным расследованием дел и проводимой им разьянительной работой помогает командованию в укреплении бойцовой дисциплины.

Наградной лист фронтового приказа №: 025/н от: 30.05.1942

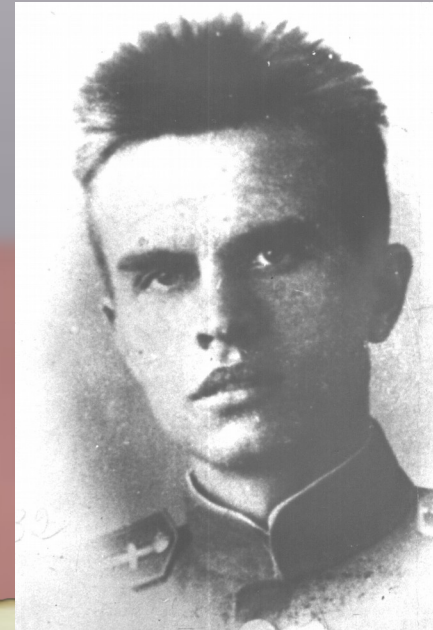
Рогожин Анатолій Йосипович (1923 - 2000)

Український правознавець, доктор юридичних наук, Почесний професор університету, чл.-кор. Академії правових наук України.

Командував взводом, батареєю, дивізіоном артилерійських та мінометних частин у складі Північного, Сталінградського та 4-го Українського фронтів. Після поранення у 1944 р. був демобілізований.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни I ступеня..

Мені довелось понад два роки знаходитися у військах діючої армії, де я командував артилерійськими і мінометними підрозділами. У 1943 році я був командиром дивізіону 489 АМП РГК 5-ї ударної армії. Артилеристам завжди добре видно поле бою. Вони коригують вогонь, спостерігають хід битви. Чудеса героїзму показували у боях льотчики, танкісти, та й самі артилеристи.

Але мене завжди вражала сила подвигу, який щоденно на війні здійснював наш рядовий війни – солдат піхоти...

Vivat Lex! 2000. 8 травня (№ 8)

НАГРАДНОЙ ЛИСТ

1. Фамилия имя и отчество: Рогожин Анатолий Васильевич
 2. Звание: Смиринский лейтенант 3. Должность: командир дивизиона 489 авиа
Представляется к Правительственной награде
ордена "Красная Звезда"
 4. Год рождения: 1923? 5. Национальность: русский
 6. Партийность: член ВКП(б) 7. Участие в партизанском движении или в партизанском войске: нет
 8. Краткое изложение подвига или заслуг

За время боя с 18.8.43 командир 1го дивизиона см. лейтенант Рогожин Анатолий Васильевич проявил себя как смелый и решительный командир, командир и управлял огнем дивизиона 489 авиа РК Умелым маневром см. и техникой противника, тем обеспечивал продвижение нашей пехоты вперед. Поддерживал безостановочно связь с пехотой и двигался без вынужденных остановок. Делал видимость, задерживал огнем продвижение нашей пехоты, смелые порывистые атаки огнем своего дивизиона и умелым маневром добивался успеха. За время боя с 18.8.43, и с 29.8.43 огнем своего дивизиона (мортирными: одна в артиллерийском подразделении противника, одна в танковом пехоты противника, мотопушки с мотопушечными, две повозки с дозорными, самоходную штурм "Средний" 29.8.43. В р-не с Ситоманово, д. Лозодоро, д. Жидовичи и Тарнее лейтенанта Рогожина Анатолия Васильевича и умелым беспрерывным огнем своим смелым и решительным ир-но смелым до батальона пехоты ир-но ир-но поддержание 7 танков. Поддерживал во много превосходящих см. ир-но наша пехота смелым ир-но назад. Огнем первого дивизиона пехоты противника дома смелым от танков и командиром ир-но с большим победным духом дома смелым. Во время саперных работ в р-не смелым необходимо дозорными. См. ир-но Рогожин А.И. организовал сбор боеприпасов, осуществляемых на ир-но бой организованным, всего боям собрало 1710 мин., и в том числе по адресу Командир 489 авиа РК майор!

Свечкаръов Олександр Іванович (1924 - 2001)

Український вчений-правознавець, доктор юридичних наук заслужений юрист України, заслужений професор Університету, завідував кафедрою міжнар. права і держ. права (1966-1977) , з 1977 - кафедрою держ. права СРСР і держ. права зарубіжних соц. країн.

На посаді помічника командира взводу брав участь у визволенні Донбасу, Нікополя та Миколаєва. Напередодні форсування Дніпра його було призначено помічником командира взводу розвідки 3-го батальйону 5-ї бригади 3-ї гвардійської армії.

За мужність і героїзм у 1944 р. О.І. Свечкаръову було присвоєно почесне звання Героя Радянського Союзу.

...Під Харковом, поблизу селища Моспанове, мій 851-й стрілецький полк 278-ї стрілецької дивізії і я отримали бойове хрещення в червні 1942 року.

Під час виступів перед молоддю мені часто доводилось відповідати на запитання: а страшно на фронті, перед боєм, у бою? Дехто з колишніх фронтовиків бадьоро стверджує, що він не зазнавав страху і не знає, що це таке. Відповім чесно, виходячи з власного досвіду: так, мені було страшно. Це звичайний стан живого організму, це - інстинкт самозбереження...

Vivat Lex! 2000. 31 березня (№ 5)

За мужність в боях при форсуванні Дніпра О.І. Свечкар'ову було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Про це розповідається в книгах:

Булкин С.П. Герои Отечества.- Донецк : Донбасс,1977. -376с.

Лелюшенко Д.Д. Москва – Берлин – Прага. Записки командарма. – М.: Наука,1975.-440с.

Участившая в Отечественной войне в должности командира отделения разведчиков при форсировании р. Вейсхер первым переправилась со своим отделением. Обицая правый берег от пр-ка, обеспечивала переправу подразделений неотложно отражая контратаки пр-ка. Получив задачу на высад в тыл пр-ка с целью его дезорганизации, выполнил задачу т. Свечкар'ев разгромил вражеский командный пункт, при этом уничтожил системным 13 солдат и 8 офицеров пр-ка из них был убит один капитан. В этом бою т. Свечкар'ев был ранен, получив рану в плечо, продолжал выполнять поставленную боевую задачу и лишь после выполнения задачи по приказу командования был направлен в санроту. Решением присвоено звание "Герой Советского Союза"

Наградной лист фронтового приказа от: 10.03.1944

Семенов Володимир Сергійович (1924 - 2004)

Український вчений – правознавець,
професор кафедри міжнародного права,
кандидат юридичних наук.

З 1942 по 1943 рр. - розвідник 799-го
артполку Ленінградського фронту.

Нагороджений орденами «За
мужність» III ступеня, Вітчизняної війни II
ступеня та медалями «За оборону
Ленінграда».

- Де Ви зустріли Перемогу?

- Зустрів разом із своїм товаришем Василем Головком, у Харкові, на вулиці Артема, 38. У ніч із 8 на 9-е травня з нетерпінням чекали повідомлення про перемогу, від хвилювання не могли заснути. Почувши шум на вулиці, а пізніше повідомлення по радіо, вийшли на балкон без билець, з якого говорили промови. Внизу зібрався народ, колоною пішли на теперішню площу Свободи, де продовжувався наш стихійний мітинг. Це було вночі. День же Перемоги я відзначав на подвір'ї нашого юридичного інституту, де зібралися на мітинг усі співробітники і студенти. Територія інституту, будинки були серйозно ушкоджені, у головному корпусі не було даху, половини другого поверху. Але це не затьмарювало світлого свята – Дня Перемоги.

Жерьобкін Василь Овсійович (1921 - 2002)

Професор кафедри логіки (1996-2001), доктор юридичних наук, кандидат філософських наук, заслужений працівник вищої школи України.

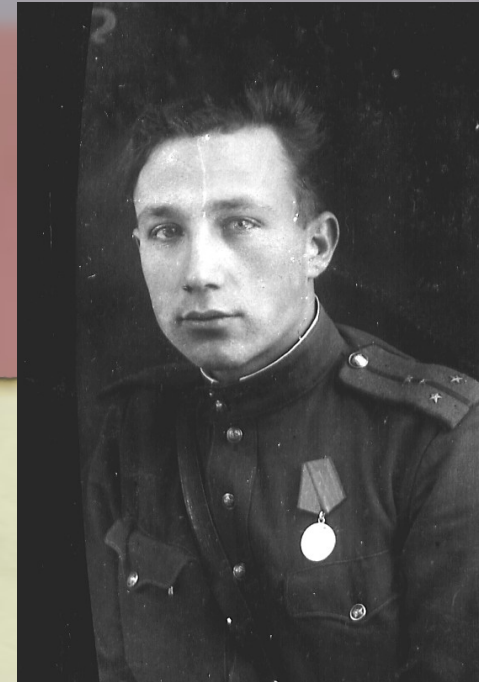
Учасник бойових дій. Майор ветеринарної служби.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Великої Вітчизняної війни I і II ступеня,

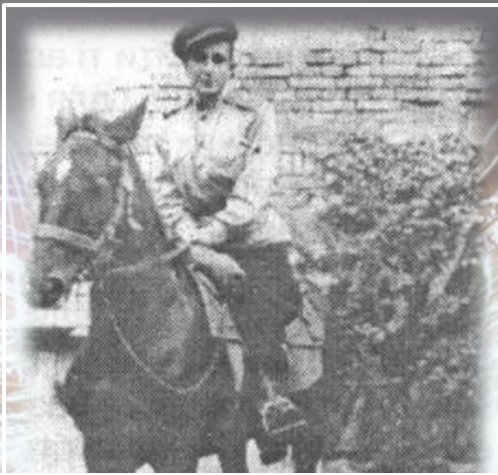
медалями «За бойові заслуги», «За визволення Белграда», «За перемогу над Німеччиною» та іншими нагородами.

... Серед найпомітніших подій війни в пам'яті моїй, звичайно ж, насамперед зринають тяжкі бої під Курськом. Багато моїх однополчан загинули там, на Курській дузі. Але ціною власного життя вони наблизили нашу Перемогу, адже Курська дуга, як відомо, відіграла величезну роль в ході всієї війни з німецько-фашистськими загарбниками. Звідси, значною мірою починався розгром ворога.

Нашій дивізії і мені довелось форсувати Дніпро і визволяти Київ. Ці бої теж незабутні для всіх учасників, а для мене особливо, бо саме тоді я одержав свою першу бойову нагороду.

Vivat Lex! 2001. 9 травня (№8)

Затормозил в деле сбереженный конский состав. За время нахождения полка в обороне Жеребкин добился по вопросам ухода, содержания, и сбережения конского состава отличных результатов вывел полк по содержанию, уходу и сбережению на 1ое место в дивизии. Благодаря решительным и своевременным мероприятиям Жеребкин не допустил в весеннее время заразных заболеваний конского состава, не считая на то, что в районе действий полка эти заболевания свирепствовали. Ветеринарно-врачебная работа т. Жеребкина поставлена высоко. В полку не было ни одного случая падежа лошадей. Раненые и больные лошади благодаря своевременному и правильному лечению быстро возвращались в строй. В бою с 5.7.43 г. т. Жеребкин непосредственно на переднем крае под артмолотными огнем противника оказал своевременно ветеринарную помощь 13 лошадям и своевременно эвакуировал их. Благодаря самоотверженной работе т. Жеребкин повседневно контролирует и проверяет деятельность подразделений в деле сохранения, размещения и укрытия конского состава от арт. огня. Своей самоотверженной работой т. Жеребкин добился совсем незначительных потерь конского состава.

Матусовський Григорій Абрамович (1923 - 2003)

Український правознавець, криміналіст,
Заслужений професор університету.

Протягом 1942 – 1945 рр. сержантом
військ радіозв'язку брав участь у
бойових діях у складі Західного,
Брянського та Другого Білоруського
фронтів.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни,
медаллями «За бойові заслуги», «За мужність».

... Війна для мене закінчилася 2 травня у Німеччині.

При зустрічі з американцями відбулося багато смішних історій. Наприклад, коли готували солдат у почесну Варту (зустрічали командира військово-повітряної дивізії США). Треба було терміново достойно екіпірувати солдат і хтось на якомусь складі знайшов білі рукавички. Вирішили, що це добре. Було смішно дивитися, як, очевидно, дамські рукавички, бо занадто маленькі, солдати намагалися одягти на свої ручища. Здається, їм це так і не вдалося. Побачили вперше багато незвичного: чорношкірих солдатів, апельсини, сигарети Camel - американці з задоволенням міняли їх на махорку.

Vivat Lex! 2002. 9 травня

В период наступательных боевых действий частей 121 стрелкового корпуса при прорыве сильно-укрепленной линии обороны противника и расширения плацдарма на Западном берегу реки Марев в районе города Рожан Белостокской области.

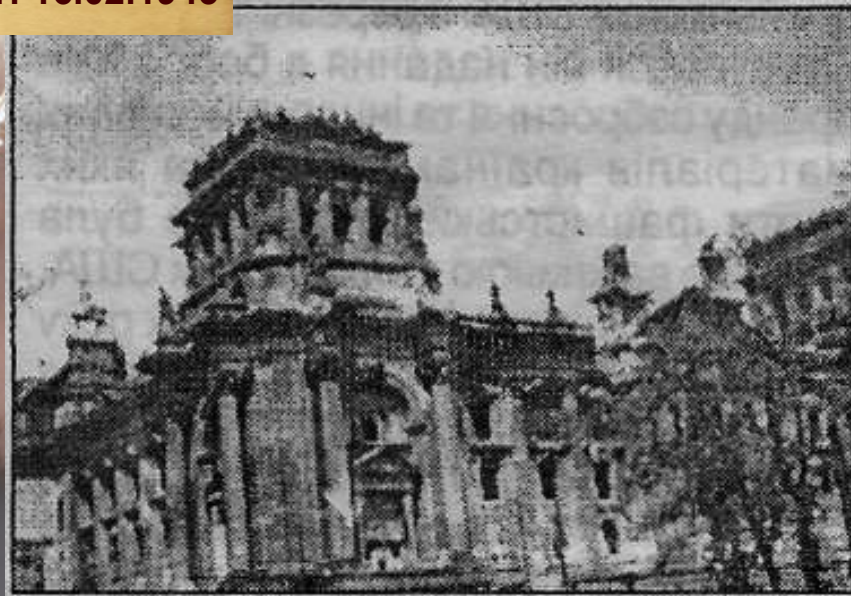
С 14.01.1945 года работая начальником радиостанции СЦА обеспечил бесперебойную радиосвязь командиром 121 стрелкового корпуса с командиром стрелковых дивизий.

19.01.1945 года Матусовский лично дежурил на станции без перерыва 14 часов под артиллерийским обстрелом противника, добился четкой и бесперебойной радиосвязи. Тем обеспечил командиром корпуса бесперебойно руководить дивизиями.

Наградной лист фронтового приказа №: 091/н от: 16.02.1945

з фронтовим товаришем

крыло Рейхстагу

Пушкін Олександр Анатолійович (1925 - 1997)

Український правознавець, професор,
завідувач кафедри цивільного права (1968-
1985), Лауреат Державної премії України,
заслужений юрист України (1994).

З червня 1943 р. по червень 1944 р.
проходив службу в 20-й Гвардійській повітряно-
десантній бригаді, був командиром відділення,
старшиною роти. З січня 1945 р. був старшиною роти і парторгом
батальйону. У червні 1945р, при звільненні Угорщини, був
поранений в ногу і знаходився в госпіталі на лікуванні.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни,
медалями «За перемогу над Німеччиною», «За відвагу».

1943

Товарищ П У Ш К И Н в боях с немецкими захват-
чиками показал себя смелым, мужественным и инициативным.
В бою 17 марта 1945 года за населенный пункт АЛШО при
отражении контратак танков и пехоты противника тов. Пушкин
воспользовавшись замешательством с группой бойцов в коли-
честве 4 человек пробрался в тыл противника и при отступлении
немцев уничтожил расчет 75 мм пушки и 17 немецких солдат.
В числе трофеев 75 мм пушка. лично огнем своего оружия в этом
бою уничтожил 4 немецких солдат.

Ш
Д
О
П
Я

Наградной лист фронтового приказа №: 016/н от: 24.04.1945

Михайлова Ніна Семенівна (1923 - 1993)

У 1949 р. закінчила університет.
З 1956 р. працювала головним
бібліографом бібліотеки.

В 1942 р. вона добровільно пішла в
Діучу армію, воювала на Південно-
Західному, а потім на третьому
Українському фронтах. Під час важких боїв
забезпечувала зв'язок між армійськими
підрозділами, за що нагороджена кількома
бойовими нагородами.

С Харьковским юридическим институтом я познакомилась впервые в 1945 году. Учебный корпус был разбит и занятия проходили в Красном корпусе. Помещение не отапливалось, столов и скамеек не хватало, и носили их с собой из аудитории в аудиторию. Чернильницы грели на груди, иначе чернила замерзали. Контингент студентов был своеобразным, часто шутили: на три студента было пять рук, пять ног, пять глаз, в основном это были инвалиды войны и те, кто успел мобилизоваться до сентября месяца. Но какая была жажда знания! Из нашего курса вышли пять докторов наук, профессоров: Даньшин И.Н., Коновалова В.Е., Пушкин А.А., Красько И.Е., Червоний Ю.С.

Сторінки історії Національної юридичної академії України: мовою документів, очима ветеранів. На честь 75-річчя. – Харків. – 1995.

Колмаков Віктор Павлович (1913 - 1973)

Український правознавець, професор,
завідувач кафедри криміналістики (1952-1957).

Під час Другої Світової війни був прокурором дивізії, слідчим військової прокуратури 4-го Українського фронту, експертом-криміналістом судово-медичної лабораторії.

Нагороджений медалями: «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною», «За оборону Києва», «20 років перемоги у Великій Вітчизняній війні».

23 червня 1941 р., на наступний день після початку Великої Вітчизняної війни, він з успіхом захищає кандидатську дисертацію на тему "Методика розслідування справ про вбивства та розчленування трупу".

Майор а/с тов. КОЛМАКОВ Виктор Павлович в Действующей Армии с 22 июня 1941 г. С первых дней Великой Отечественной войны работал Прокурором 289 стр. дивизии, 26 армии.

Будучи в окружении вместе с дивизией, пробиваясь с боями, был 20. IX. 41 г. ранен и контужен и попал в плен. Находясь в плену, после неоднократных попыток к бегству, организовал группу офицеров и красноармейцев и устроил побег из плена, а 31. X. 43 г. перешел линию фронта. После соответствующей проверки тов. КОЛМАКОВ был восстановлен в прошлом звании и работал в Прокуратуре 4 Укр. фронта.

6 июня 1944г. работает в Контрольно-Ревизионном отделении ОИС ФЭП № 61 - провел большую работу по улучшению работы госпиталей системы ФЭП № 61 в деле сохранения государственного военного имущества

...В сентябре 1938 года вы меня командировали на учёбу в аспирантуру, я готовился быть квалифицированным криминалистом, написал диссертацию на тему «Методика расследования дел об убийствах при расчленённых трупах», диссертацию защитил 23.06.1941 года и в тот же день выехал на войну. Воевал я до 29.09.1941 года, и в этот злополучный день я попал раненый в руки немцев. С этого времени начинаются мои страдания по лагерям немецких захватчиков. Меня сразу же расстреляли бы немцы, если бы знали, что я прокурор, но я назвался другой фамилией, назвал совсем другое звание – интендант...

Пусть попробует отрицать это немецкое правительство. Это говорит человек, который пережил весь этот ужас в лагере смерти. Это был военнопленный № 2514, зарегистрированный под фамилией Самко Виктор Павлович интендант III ранга. Если господа немцы будут это отрицать, то им можно припомнить такой факт? 1 июня 1942 г. из лагеря убегало с работы 30 человек комсостава, через несколько дней комендант отсчитал 300 человек и расстрелял их около лагеря. В числе расстрелянных были б.нач. НКЗ НКЮ УССР т. Качер, т. Медовой (проживал в г. Москве). Наконец ещё 2 факта: 15 июня команда пленных в составе 50 чел. была поведена на работу, один из пленных сорвал около дороги пучёк травы, чтобы её кушать. Солдат это заметил и приведя в лагерь заявил, что этот пленный фамилия его Потехин ст. лейт.) хотел бежать. Несчастного поставили на площадке около ворот и на глазах лагеря спустили с цепи 8 собак, которые разорвали его на куски. И ещё факт: 18 июля немцы расстреляли капитана т. Власова Виктора Захаровича, бив. ст. переводчика штаба

СВИДЕТЕЛЬСТВА ПРОКУРОРА 289 СД ВОЕН/ЮРИСТА 2 РАНГА КОЛМАКОВА
ВИКТОРА ПАВЛОВИЧА <http://117sd.nsknet.ru/blog/svidetelstva-prokurora-289-sd-voen/>

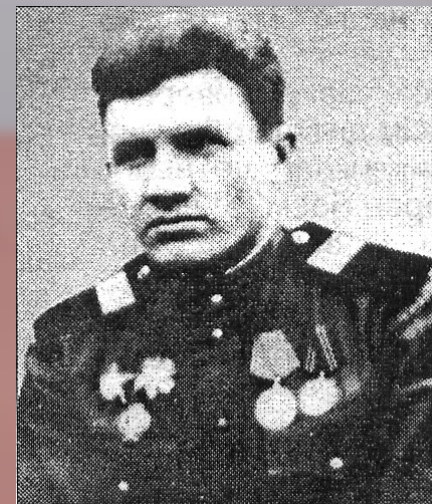
Салтевський Михайло Васильович (1917 - 2009)

Український правознавець, заслужений діяч науки і техніки України, професор кафедри криміналістики (1988 - 2003).

В складі Ленінградського, 2-го й 1-го Білоруських фронтів як командир відділення розвідки бере участь у проведенні ряду бойових операцій, у форсуванні річок Нарва,

Вісла, Нарев, Одер. Брав участь у звільненні Варшави, а 24 квітня 1945 р. — штурмував Берлін.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни II ступеня, «За мужність», медаль «За відвагу», «За оборону Ленінграда», «За звільнення Варшави», «За взяття Берліна».

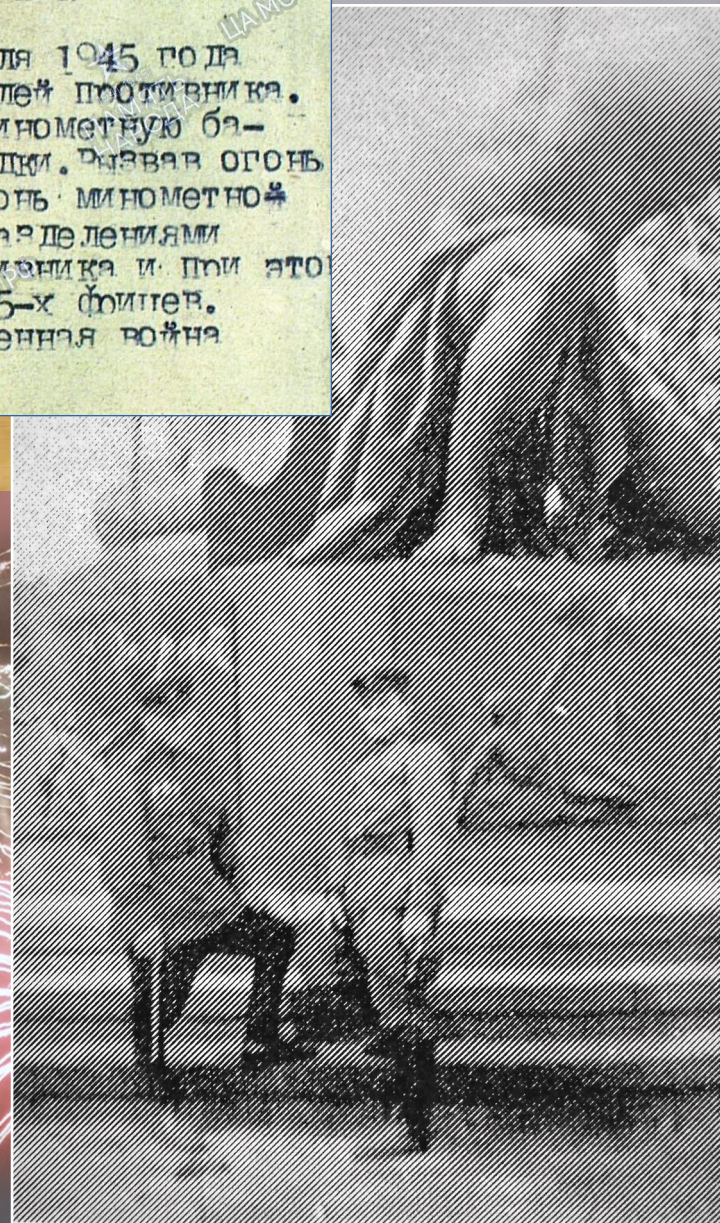

Найяснішим і радісним був, звісно ж, травень 45-го, коли ми 1 і 2 травня були в лігвищі фашистів, в Рейхстазі. Ми вже знали, що наступив мир, але небезпека загинути залишалася реальною: із підвалів, із вікон зруйнованих будинків стріляли фашисти-фанатики. 4 травня ми чекали оголошення капітуляції. Коли ж це трапилось, солдати святкували і в прямому, і в переносному розумінні. Тим більше усіх зігрівала думка: незабаром — додому!

В боях с немецкими захватчиками на дальних и ближних подступах к Берлину он двигаясь вместе с передовыми частями наступающей пехоты все время вел непрерывную разведку наблюдением. Не взирая на вражеский обстрел, на самую близкую дистанцию от противника смелый разведчик спокойно выполнял свои обязанности.

В течении времени с 16 апреля 1945 года по 25 апреля 1945 года Салтевский разведывал, опознал точные координаты 12 целей противника. В бою за населенный пункт Бондерсдорф он обнаружил минометную батарею врага, 2 станковых пулемета и орудие прямой наводки. Разрывая огонь наших батарей через штаб полка пулеметы уничтожил а огонь минометной батареи и орудия прямой наводки подавил. Вместе с подразделениями 226 Пв. Он участвовал в отражении 4-х контратак противника и при этом действуя смело и решительно уничтожил огнем автомата 5-х фрицев. Достоен Правительственной награды ордена "Отечественная война второй степени".

Наградной лист фронтового приказа №: 24/н от: 20.05.1945

Гречко Віктор Васильович (1922 - 1992)

Український правознавець, професор кафедри природоресурсового права і правової охорони природи університету.

З 1941 по 1947 рр. – командир стрілецької роти, начальник розвідки дивізіону мінометного полку. Брав участь у бойових діях на Брянському і 3-му Білоруському фронтах.

Нагороджений орденами Вітчизняної війни I та II ступенів, Червоної Зірки, медалями «За відвагу», «За взяття Кенігсбергу», іншими нагородами.

Перебирая в памяти военные события, вспоминая лица боевых друзей — и живых, уцелевших в горниле войны, и мертвых, навсегда оставшихся молодыми, - мне, ветерану войны, до боли в сердце захотелось написать воспоминания « о боях-пожарищах, о друзьях-товарищах», о самых рядовых событиях и обыкновенных тружениках фронтовых буден. Во имя чести воинской и правды человеческой долг повелевает ветеранам восстанавливать по крупицам историю народного подвига.

*Гречко В.В. Огненные строки памяти :
докум. повесть.- Х.: Прапор, 1984.- 151с.*

В.В. ГРЕЧКО
**ОГНЕННЫЕ
СТРОКИ
ПАМЯТИ**

Л-т Третько В. В. за операцию по штурму г. Кенигсберг проявил исключительную находчивость, смелость и самоотверженность. Три прорыва обороны противника в р-не дер. Вундлакен, м. Третько, будучи старшим на батарее образцово оборудован д/л батареи, отменно подготовил и организовал личный состав батареи г. прорывающими боями с началом арт. подготовки батареи под командованием м. Третько открыла точный огонь по врагу и в результате боя было уничтожено 2 дивизиона ДЗОТ со ст. пулеметов и пушек, 100 м. проволочного заграждения, три ПЗУ и миномета и до взвода солдат пр-ка. Этими боями размыт путь на участке поддерживаемой пехоты, которая успешно продвигалась вперед.

При штурме города и крепости Кенигсберга 6-10 апреля 1945 г. Третько, имея д/л быстро развернул батарею и открыл губительный огонь по отходящему пр-ку, где было уничтожено: три танков, пулемета 105 мм, бронеобоз в составе 8 повозок с грузом, рассеяно и захвачено много солдат и офицеров пр-ка. Продвигаясь вперед, в р-не 10 км. Западной окраины г. Кенигсберг м. Третько обнаружил засаду пр-ка из автоматов. Он первым бросая со своим разведчиком и своим внезапным маневром обратил в бегство немецких автомашинистов. м. Третько лично уничтожил при этом 4 гитлеровцев, а 3 захватил в плен.

Наградной лист фронтового приказа №: 86/н от: 30.04.1945

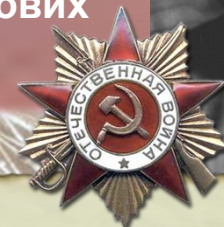

Корчева Зоя Григорівна (1922 - 2005)

Український правознавець, професор
кафедри кримінального права.

У 1941 р. працювала інструктором редакції
газети, а потім в польовому госпіталі.

Була тяжко поранена, інвалід Великої
Вітчизняної війни. З 1943 р. по червень 1945 р.
проходила службу в системі військових
трибуналів залізничного транспорту.

Война была только что закончена и на 2-й курс института вместе со мной пришли учиться демобилизованные из армии бывшие его студенты. Это - Семен Альперт, Алексей Никифорович Колесниченко, И. Лозо, А.Барабаш, В.Копейчиков, В.Маслов и другие. Да и среди преподавателей и аспирантов было много вернувшихся из войны воинов. Многие имели ранения, стали инвалидами, но все пришли с большим желанием учиться, получить специальность юриста. Показательно, что почти все из указанных выше участников войны стали затем преподавателями института, а Маслов В.Ф. был долгие годы и ректором нашего института. Все мы первые годы так и не сняли военную форму и ходили на занятия в шинелях, гимнастерках, военных шапках. Не смотря на трудности, особенно первых лет, все были счастливы окончанием войны, возможностью учебы в институте, общению с молодым, веселым студенчеством.

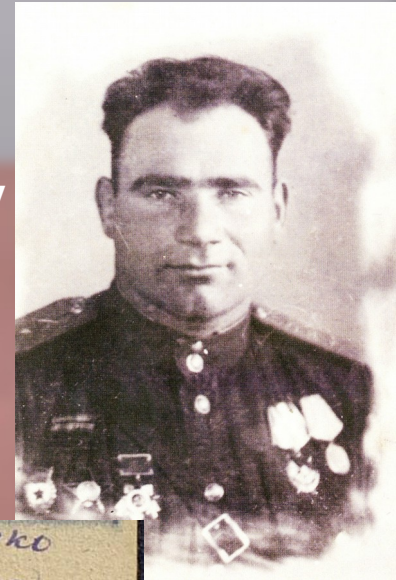
Сторінки історії Національної юридичної академії України: мовою документів, очима ветеранів. На честь 75-річчя. – Харків. – 1995.

Малинко Григорій Васильович (1920 - 1997)

Протягом 1964 — 1992 рр. працював старшим викладачем кафедри фізичного виховання університета.

З 1941 по 1944 рр. — командир батареї артдивізіону 7 Гвардійської механізованої бригади. У боях був кілька разів тяжко поранений.

Нагороджений орденами Вітчизняної війни I та II ступенів, Червоної Зірки, Червоного Прапора, медалями «За оборону Севастополя», «За перемогу над Німеччиною», іншими нагородами.

Командир 3⁴ батареї арт. див-на, зв. ст. лейтенант Малинко Григорій Васильович за время пребывания в арт. дивизионе показал себя как стойкого, мужественного, командира в бою под населенными пунктами; Зодяний, 8^е Марта, Романовка тов. Малинко своей батареей не страшась сильного артиллерийско минометного огня и налета вражеской авиации, отражал атаки немецких танков.

За время боевых действий совместно с 3⁴ м.с. батальоном его батарея уничтожила 11 немецких танков, 22 машины, подожгла склад с боеприпасами противника и уничтожила более роты пехоты противника. Своей батареей он обеспечивал для батальона продвижение нашей пехоты, выбивая гранатометов из передней линии обороны. Тов. Малинко вполне соответствует занимаемой своей должности и имеет свои знания применить на разгром врага.

Наградной лист фронтового приказа №: 23/н от: 28.08.1943

МИКОЛА ШАПОВАЛ

НЕЙМОВІРНА ПРАВДА

Шаповал М. Неймовірна правда : повісті. - Х.: Прапор, 1972.- 202 с.

Це повісті про велич духу нашого народу, про його любов до своєї Вітчизни. Написані вони на документальних фактах, хоч і не позбавлені, безперечно, деякого художнього домислу.

Подвиги, які вершив під час війни Віктор Григорович Долинко (герой книги), насправді належать Григорію Васильовичу Малинко, який потім працював старшим викладачем кафедри фізичного виховання в Харківському юридичному інституті (нині Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого).

Григорій Васильович Малинко - надзвичайна людина – легенда, Герой Другої Світової війни, харків'янин. Його героїчні подвиги настільки неймовірні, що важко повірити, що здійснювала їх звичайна людина з плоті і крові, а те, як склалася його доля після війни – взагалі не піддається ніяким поясненням. Неодноразово важко поранений, маючи в грудях осколок від снаряда, який лікарі не ризикнули дістати, Григорій Васильович став чемпіоном СРСР, тричі чемпіоном України, сімнадцять разів переможцем на чемпіонатах України, отримав звання майстра спорту СРСР з самбо, вільної та класичної боротьби!

Такая счастливая жизнь Григория Малинко

https://www.youtube.com/watch?v=SUiMM05_MI4

На честь 75-річчя

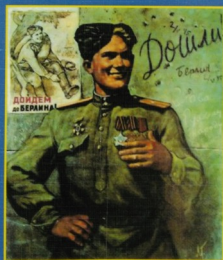
Національний юридичний
академії України
імені Ярослава Мудрого

Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого

Спогади, обпалені війною

До 210-річчя
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

Харків

От героев былых времён
Не осталось порой имён.
Те, кто приняли смертный бой,
Стали просто землёй, травой.
Только грозная доблесть их
Поселилась в сердцах живых,
Этот вечный огонь,
Нам завещанный одним,
Мы в груди храним.

Використовувались у webmuseum:
статті та фотографії газети університету "Vivat Lex! ",
документи сайту «Подвиг народа» - <http://www.podvignaroda.mil.ru/?#tab=navHome>,
фотографії з фонду музею НЮУ ім. Ярослава Мудрого